

København. Jeg antager nu ikke, det var saa slemt, som de Mennesker sagde, og at der var noget Brødnid deri. Jeg talte i Fortjor med en større engelsk Smørimportør, der kom med lignende Sigtelser, men da jeg talte længere med ham, opdagede jeg, at han overhovedet havde stor Uvillie mod dansk Smør, særlig fordi han mente, at der var for meget Smør, der blev sendt i Konsignation, og fordi han mente, at Andelsselskaberne gik udenom de engelske handlende, saa det kan godt være, at noget af det, Manden fremførte, var dikteret af Jalousi.

I hvert Fald, jeg kan forstaa, at der er et Ønske hos det danske Landbrug om at sikre Hjemstedsmærket. Men nu vil jeg dog med Hensyn til den Slags Handelsmærker tillade mig at erindre om, at for nogle Aar siden — jeg husker ikke, om det var ved Lov eller ved Sædvane, om det var for alle eller enkelte Varer — var der i England en Del Varer, som gik med Paaskriften: „Made in Germany“, og den Gang syntes man, at dette Mærke „Made in Germany“ var noget, der vilde ødelægge de tyske Varer. Jeg kan huske, at i Begyndelsen, da Protektionismen kom frem, hed det i en Revyise, at den Protektionisme var ikke meget værd, den var „made in Germany“. Nu er der gaaet en Del Aar, og de selvsamme Folk, som haanede „Made in Germany“, ere i høj Grad Købere af „Made in Germany“. I dette Tilfælde har Hjemstedsmærket i høj Grad forfejlet sin Hensigt. En Vare kan nemlig ikke beskyttes af Mærket, men kun af sin egen Godhed, og det turde være, at Lurmærket kunde give for stor Tryghedsfølelse. Jeg tror derfor, at hvis det skal have nogen Betydning, bør det ikke alene være et Hjemstedsmærke, men ogsaa delvis et Kvalitetsmærke, saaledes at det kræves, at det Smør, der skal bære Lurmærket, ikke alene skal være dansk, men ogsaa skal have en ganske bestemt Kvalitet, et ganske bestemt Pointsantal. Det er en Tanke, jeg henstiller til behagelig Overvejelse.

Jeg skal sige, som jeg begyndte med, at dette Forslag smager meget af Protektionisme; det vil efter min Mening fordyre Fedtets Pris, for en Del genere Salg af Fedt, og yderligere genere vore Forhandlere, der dog kunne kræve en vis Hensyntagen. Og endelig er der et Hensyn til vore Smørgrosserere, et Transithensyn, som jeg ogsaa mener maa tages. Af alle disse Grunde, og idet jeg tager alle disse Hensyn, skal jeg derfor foreløbig indskrænke

mig til at tage en Reservation overfor det foreliggende Lovforslag.

Blem: Jeg skal begynde med at udtale en Tak til den højtærede Landbrugsminister, fordi han har forelagt dette Lovforslag. Det har Landbruget for øvrigt ogsaa længe ventet paa. I 1897—98 blev der forelagt et privat Lovforslag angaaende dette Emne i dette Ting, og siden 1899 er der udkommet 2 eller 3 Kommissions- eller Komitebetænkninger om denne Sag.

Der siges, at det er en Beskyttelseslov. Det ærede Medlem, der sidst talte, hævdede bestemt, at det var en Beskyttelseslov, og at vi maatte indrømme, at nu vare vi inde paa Beskyttelse. Ja, jeg skal villig indrømme det, det er ogsaa en Beskyttelseslov, men intet Land i Verden tør undvære Beskyttelseslove, Beskyttelse for Liv og Gods, Beskyttelse for Folkets gode Navn og Rygte, og tillige Beskyttelse for Landets Varers Renommé. Selv et Land, der er et Frihandelsland i højeste Potens, kan ikke undvære den Slags Beskyttelse og gør det ikke heller. Men vor egen Varemærkelov har vist sig at have et Hul, som maa stoppes. Hvad Smørhandelen angaar, har jeg efter Bladet „The Grocer“ gennemgaaet de sidste 6 Aars engelske Statistik, og deraf ses det, at Englønderne efter deres egen Statistik i de sidste 6 Aar have modtaget 984 Mill. Pund Smør fra Danmark. Dersom vi tage Danmarks Statistik og se, hvor meget Smør af dansk Produktion vi have sendt dem, viser det sig, at det er godt 20 pCt. mindre eller saadan noget som 198 Mill. Pund mindre. Og naar jeg saa tillige ser, at England i de 6 Aar har betalt dansk Smør med gennemsnitlig 7,7 Øre mere pr. Pund, end Gennemsnitsprisen har været for andre Landes Smør, saa er der, naar man lægger denne Prisdifference til Grund, tjent 15 Mill. Kr. paa at sælge dette fremmede Smør som dansk. Og det kan jo være rart nok, at vore handlende have faaet en saadan Fortjeneste, men vi kunne ikke være tjente med, at det danske Smør skades, og at andre Landes ringere Vare ved at sejle under dansk Flag opnaar højere Priser, end deres Kvalitet berettiger til at faa, til Skade for os, fordi vi komme til at staa til Ansvar for de Fejl eller Mangler, som findes i andre Landes Smør, der sælges derovre som dansk. Det ere vi ikke tjente med.

Jeg skal ogsaa her bemærke, at f. Eks. med Hensyn til Flæsk viser det sig,